

P+

SPECIAL

Jaargang 18
Week 18 | 2020

Burgerinitiatieven in
coronacrisis supercreatief

Burgemeester Aboutaleb opende het Wijkpaleis Rotterdam

Een andere
wereld

De officiële opening van het Wijkpaleis in Rotterdam-West. Een week later moest het gemeenschapshuis vanwege de coronacrisis alweer sluiten. De organisatie vond daarna nieuwe manieren om de bewoners in de wijk tóch te bereiken, net als honderden andere burgerinitiatieven in Nederland. Terugkijkend is het alsof je naar een andere wereld kijkt, waarin iedereen elkaar nog gewoon aanraakte. Tegelijkertijd is er de hoop dat er door de nieuwe gemeenschapszin een betere wereld terugkomt.

De wereld vóór en na het virus

Apolitieke aanpak vasthouden

Directeur Anneke Sipkens van Stichting DOEN houdt tijdens de coronacrisis het hoofd koel. Zakelijk stelt ze dat er nu goede financiële keuzes moeten worden gemaakt. Naar wie gaat de miljardensteun van de overheid? Maken we niet de fout om bedrijven te ondersteunen die eigenlijk tot het verleden behoren? Of kiezen we voor sectoren die ons hervonden gevoel van ‘samen-kunnen-we-de-crisis-aan’ vertegenwoordigen? En waar we dus ook andere wereldproblemen mee kunnen oplossen?

De eendrachtige apolitieke aanpak tijdens de coronacrisis. Het vernieuwde gemeenschapsgevoel onder de bevolking, met burenhulp en gedoneerde maaltijden. De toepassing van technologie om verbindingen tussen mensen te maken, ook ter bestrijding van eenzaamheid onder ouderen. Directeur Anneke Sipkens (1962) van stichting DOEN zoekt naar de positieve ontwikkelingen in de coronacrisis. “Om daar in het najaar op het podium van ons uitgestelde festival ‘We doen het samen’ samen bij stil te staan. Maar ook bij het verschrikkelijks dat is gebeurd.” Ook Sipkens werkt noodgedwongen vanuit huis. Haar tuinhuis, om precies te zijn. Volop hout om haar heen en uitzicht op de ontlukkende lentetuin. Gezellig. Toch begint ze haar team erg te missen, zegt ze. “We vergaderen natuurlijk regelmatig. We raken heel bedreven in apps als Microsoft Teams, ook al valt de verbinding wel eens uit. Dan zit je een tijdje tegen elkaar te roepen: zie jij mij nog? Ik zie jou wel, maar ik hoor je niet meer. Hoor jij mij wel? Haha. En we doen onze vaste donderdagmiddagborrel ook online. Dan hoor je de verhalen van collega’s die in stad wonen. Mensen hebben met tranen in de ogen op hun balkon gestaan, applaudisserend voor onze verplegers

en artsen. Ook dat je je op zo’n moment realiseert: iedereen doet ertoe.”

De kranten van een week geleden lijken ouder dan ooit, zoveel verandert er in een paar dagen. “Eerst moesten we streven naar groepsimmunititeit. Maar toen jongeren feestjes hielden om die immuniteit te versterken werd dat natuurlijk niet gewaardeerd. Ik zie ook nieuwe woorden opduiken, zoals de ‘anderhalvemeterconomie’ en het ‘eenzaamheidsvirus’. Onder ouderen, mensen die alleen wonen en niemand kunnen ontvangen. Komen ze er ook een keer achter, denk ik dan. Wij hebben bij DOEN al jaren programma’s lopen waarin burenhulp en bewonersinitiatieven op dit gebied worden versterkt. Maar de coronacrisis versterkt dat alleen zijn wel. Je mag zelf niet eens meer je oude ouders opzoeken in het verzorgingshuis. En die zijn niet altijd even handig met de computer, zodat je niet kunt skypen en elkaar tenminste even kunt zien. Bellen is ook niet alles.”

Toch zijn er heel wat optimisten in de duurzaamheidswereld, die op zoek zijn naar wat deze crisis aan goeds oplevert. Een van hen is de wetenschapper Otto Scharmer, die bekend-

heid geniet met zijn boek ‘Theory U’. De hoogleraar beschrijft daarin hoe mensen die een dieptepunt meemaken ineens beseffen wat werkelijke waarde in hun leven heeft. Scharmer liet nu weten: “Wat als we deze verstoring gebruiken als een kans om alles los te laten wat niet essentieel is in ons leven, in ons werk en in onze institutionele routines? Hoe kunnen we ons een voorstelling maken van hoe we straks willen samenleven en werken?” Sipkens kent het boek van Scharmer. “Onderin die U zitten is niet zo fijn, dan doorleef je de crisis in zijn volle hevigheid. Dat doen we nu weliswaar met elkaar en ook met een gezamenlijke aanpak. Maar we moeten goed opletten of we ook met elkaar weer op een ander manier beter uit deze crisis weg kunnen komen. Ik kijk dan vanuit het perspectief van DOEN. Wat betekent dit voor onze groene doelen, voor onze creatieve doelen, voor onze sociale doelen? Wereldproblemen als de klimaatcrisis, de vluchtelingenproblematiek en armoede zijn ook urgent, maar worden niet dringend ervaren. Ik zie door de corona wel tal van creatieve oplossingen ontstaan. Ik zou het een heel mooi iets vinden als die blijvend zouden zijn, dat je die kunt gebruiken om de duurzame samenleving te versnellen. Een van die zaken die ik zou

willen vasthouden is de apolitieke manier om gezamenlijk een groot probleem op te pakken. Het maakt niet uit van welke politieke partij je bent, we moeten vooruit. Ik heb zelf al vaak gezegd: klimaatpolitiek is ook niet links of rechts. Vluchtelingen een menswaardig bestaan geven? Ook niet. Zorgen voor mensen in de samenleving die het moeilijk hebben? Het kan geen politieke kleur hebben. Dat maakt deze crisis allemaal heel erg duidelijk. Ik zou het heel fijn vinden als we dit gevoel en dit besef kunnen vasthouden en dan kijken naar de andere grote problemen waar we voor staan. Want de klimaatverandering gaat gewoon door, ondanks de coronacrisis.”

Wat ze ook interessant vindt is de veranderde houding ten opzichte van deskundigen. “Er

wordt nu ineens heel erg gekeken naar de experts, de mensen die het weten, de wetenschappers. Nog niet zo lang geleden stonden de boze boeren bij het RIVM want die hadden de stikstofberekeningen volgens de actievoerders niet goed gemaakt. Er was nota bene extra onderzoek nodig om te berekenen dat wat het RIVM stelde wel klopte. Nu is datzelfde instituut ons baken in deze coronatijd. Op zich ben ik daar heel blij mee. Hoe vaak hebben wetenschappers ook niet cijfers geleverd over klimaatveranderingen, over uitputting van grondstoffen. En hoe vaak zijn ze door demagogische leiders in een hoek gedrukt als fake news. Ik ben echt voor die rehabilitatie van mensen die weten waar ze het over hebben. Dat je nu ook een herwaardering krijgt voor mensen in de zorg, maar ook voor de leraren

die met man en macht bezig zijn om online lessen te verzorgen. Terwijl dat beroepen zijn die in inkomen en status gemarginaliseerd zijn. Ik hoop dat we dat ook vasthouden. Ik denk dat wanneer je mensen nu in hun buurt en dorp verbonden hebt en je bent maatjes van elkaar geworden, die relaties ook na de crisis blijven. Toekomstbestendig zijn.”

Moet je nu al werken aan de post-coronatijd? Welke acties kun je dan ondernemen?

“Dat kan eigenlijk nog niet, nu we elke dag nog slachtoffers aan het tellen zijn. Dat beheerst nu ons denken. En terecht ook. Wat we wel kunnen doen is dat gevoel vast te houden van: nu kan het ineens wel. Dat zouden we op een dieper niveau met elkaar moeten delen. Stel je voor dat wanneer we over een jaar weer in een

Anneke Sipkens, directeur stichting DOEN: “Als de KLM staatssteun zou moeten krijgen, geef het bedrijf dan meteen een pakket van duurzaamheidseisen mee.”

StadmakersCoöperatie Hoe het coronavirus mensen samenbrengt

Het coronavirus veroorzaakt een ongekende opleving van gemeenschapsgevoel. Mensen zoeken elkaar op door het maken van digitale lokale netwerkjes, die soms een enkele straat beslaan, maar soms ook hele wijken.

“Omdat we elkaar straks nodig hebben, als we ziek worden. Van boodschappen voor elkaar doen tot vervoer van mensen zonder auto”, signaleren Teun Gautier en Floor Ziegler van de StadmakersCoöperatie, een bundeling van 138 lokale burgerinitiatieven door heel Nederland. Een virus dat zowel arm als rijk bedreigt, bracht een oude en soms vergeten waarde als gemeenschapsgevoel terug. “We zien nu dat zowel mensen met een eigen woning als mensen in een huurflat in dezelfde app zitten. In deze pandemie valt onderscheid tussen mensen weg. We kunnen allemaal ziek worden.” Floor Ziegler (1971) en Teun Gautier (1968) zijn meer dan wie ook op gespist op kansen om sociale cohesie in de samenleving te bevorderen. Zij richten in tal van steden initiatieven op waarbij de inwoners met bijzondere activiteiten hun eigen wijken aantrekkelijker maken voor een grote diversiteit aan verschil-

lende mensen. Dat kunnen ontmoetingsplaatsen in een park zijn, maar ook grote gezamenlijke ruimtes. Ziegler: “We zien in een crisissituatie als deze ineens weer dat we onderdeel zijn van de natuur. We realiseren ons: je staat nooit los van de ander.” Gautier: “We worden door het coronavirus uitgedaagd om een collectieve aanpak te vinden. Is het menselijk vernuft in staat om ons als groep aan te passen? Het is ontzettend spannend om te zien welke rol de technologie daarin kan spelen. De grote van een groep speelt daarin een belangrijke rol. Houd die gemeenschap klein en overzichtelijk. Liever duizenden kleine groepen, dan één gigantische. Dan is herding, sociaal hoeden, niet meer mogelijk.”

Het organiseren van communities is een specialisme van de coöperatie die Ziegler en Gautier hebben gesmeed, van meer dan honderd sociale buurtinitiatieven. De organisatie maakt gebruik van social designers, die activiteiten bedenken die buurtbewoners met elkaar verbinden. Dat kan zijn het opzetten en verzorgen van gezamenlijk groen in de wijk, elkaars stadstuin-tje, het organiseren van concerten, voorstellingen en maaltijden, het projecteren van films op muren, tot het schilderen van lelijke stukken straat.

De stichting DOEN helpt bij tal van zulke initiatieven, en ondersteunt ook het coördinerende werk van de StadmakersCoöperatie - die overigens minstens zo veel succes boekt in het landelijke gebied, waar eerder sociale cohesie ontstaat dan in stads wijken met de bewoners met heel verschillende achtergronden.

Ziegler: “Het fysieke contact is er in deze tijden van corona een van wat kleinere groepjes, met wat meer afstand tot elkaar. Duidelijk is dat je helemaal geen dichte gebouwen meer moet maken voor community vorming. De beweging van burgerinitiatieven is zelfs begonnen door de geslotenheid van het oude systeem, zoals dat van buurthuizen. Dat zijn uiteindelijk heel beperkte gemeenschapjes geworden, rond twee of drie mensen die er de leiding geven en alleen hun eigen soort mensen om zich heen verzamelen. Wie daar niet bij paste, kwam er niet meer. Jongeren bleven weg, mensen met een andere achtergrond. Het waren gemeenschappen ‘van ons, tot ons’.”

Website
+ StadmakersCoöperatie

Teun Gautier en Floor Ziegler van de StadmakersCoöperatie:
“Liever duizenden kleine groepen, dan één gigantische.”

Het plein achter het Wijkpaleis is een veilige speelplaats voor angstige kinderen van Syrische vluchtelingen.

- discussie zitten over stikstof en de impact van veeteelt. Dat je dan terugdenkt: hee, hoe deden we het toen ook weer? Wat hebben we ervan geleerd? Wat was nou ook alweer belangrijk?”

Hoe reageren bewonersinitiatieven op de crisis?

“Activiteiten organiseren voor diverse buurtbewoners op een fysieke plek is nu niet mogelijk. Daarnaast hebben initiatieven die inkomsten verwerven met horeca, soms heel kleinschalig, minder inkomsten omdat de verkoop is gestopt. Dus het draaiend houden van buurtinitiatieven is tijdens deze crisis wel lastiger geworden. Gelukkig zie je dat veel van de initiatiefnemers oplossingsgericht te werk gaan. Wat hun flexibele houding en veerkracht maar weer laat zien.

Zo organiseert **THUIS Wageningen**, onderdeel van het samenwerkingsverband Welsaam, met haar partners veel mooie, innovatieve lokale initiatieven die tijdens de crisis mensen betrokken houden bij elkaar. Een mooi voorbeeld is een hele simpele handleiding video-bellen. Door deze handleiding willen zij video-

bellen toegankelijker maken voor iedereen zodat mensen contact met elkaar kunnen blijven houden.

Of **Stichting Thuisgekookt**, zij verbinden via hun online platform buurtgenoten aan elkaar door middel van het delen van maaltijden. Nu gaan bijna 13 duizend aangesloten thuisgekoks maaltijden koken voor mensen die getroffen zijn door het corona virus of die werken in cruciale beroepen en geen tijd hebben om te koken.”

Wat betekent dit voor de organisatie van DOEN zelf, als de wereld straks anders is?

“Dit jaar zal ook voor DOEN een bijzonder jaar worden. Een jaar waar we veel van onze bestaande partners zullen steunen om overeind te blijven zodat ze hun belangrijke werk kunnen voortzetten. Maar ook om nieuwe voorlopers te financieren die juist nu laten zien hoe het ook kan, zoals **Support your Locals**.

‘**Het kan ook** zijn dat we andere accenten gaan leggen bij onze financieringen waarbij ons

strategisch kader ook in deze situatie zeer passend is. DOEN streeft naar het versnellen van vier grote transities; meer ruimte voor het gemeenschappelijke, voor een circulaire economie, voor inclusiviteit en voor radicale verbeelding. Op dit moment hebben we te maken met projectpartners die het heel zwaar hebben. Zo heeft DOEN een grote portfolio van 77 participaties in duurzame en sociale bedrijven waarin we aandeelhouder zijn. Daarnaast steunen wij organisaties met subsidies en leningen. Naast onze culturele partners hebben ook sociale ondernemingen en bewonersbedrijven het zwaar. Ook al breng je kosten terug, er blijven vaste kosten terwijl de omzet minimaliseert. Zo hebben koplopers die zich richten op duurzame mode te maken met een vraag die bijna volledig is stilgevallen. Hoe lang houd je dat vol? Wij steunen ze, daar waar dat nodig is, in overleg met andere financiers. We kijken natuurlijk ook goed hoe de overheid kan bijdragen. Tegelijk geven we nieuwe ideeën door. **Sheltersuit** die pakken uitdeelt aan daklozen heeft een nieuwe vorm

Bestuurder Marieke Hillen, in het net door burgemeester Ahmed Aboutaleb geopende Wijkpaleis in Rotterdam: "We organiseren nu schuifmaaltijden. Je kunt eten komen halen, op goede afstand van elkaar."

Wijkpaleis Rotterdam-West Een week na opening alweer dicht

Zo kortgeleden nog maar. En toch lijkt het nu al een andere wereld. Het streven naar een zo'n groot mogelijke zaal, waar zoveel mogelijk mensen in passen.

De hoop dat alle stoelen bezet raken bij de officiële opening, waar de burgemeester op het podium gaat spreken. De blijdschap om het succes, want ja, de hele buurt laat zich zien. In de gedroomde samenstelling, nog wel. Oud en jong, mannen en vrouwen, hele schoolklassen zelfs, die hun timmerwerken laten zien. Ondernemers, die hun atelier voor al dat publiek openen, voor iedereen die wil komen kijken. De burgemeester die een handgedrukt kunstwerk van een boom bewondert en vertelt dat hij ook zo van bomen houdt. Omdat, wanneer je er lang genoeg naar kijkt, allerlei vormen tevoorschijn komen. Gezichten. Takken als gespreide armen. Uitnodigend.

Het was een geweldig feestje op 4 maart, toen het Wijkpaleis opende, een gemeenschapscentrum voor het hele stadsdeel Rotterdam-West. Maar volledig zorgeloos was de sfeer niet. Kort daarvoor, op 27 februari, was bij een 57-jarige ondernemer uit Loon op Zand de eerste corona-besmetting van Nederland vastgesteld. Hij was net teruggekomen uit Lombardije en in Italië heerste toen al paniek. Op de dag van de opening van het Wijkpaleis waren er nog maar tien Nederlandse geregistreerde COVID-19 patiënten. Maar daarna ging het snel. Een week na de opening moest bestuurder Marieke Hillen (1969) de deuren alweer sluiten. De regering verbood op 12 maart bijeenkomsten van meer dan honderd mensen en toegang tot publieke locaties als musea, concertzalen, theaters en sportkantines. Hoe triest om dan meteen alweer de deuren te moeten sluiten. Wat doen de initiatiefnemers nu? Een dikke maand na de sluiting klinkt Hillen gehaast door de telefoon. Ze moet zo alweer een vergadering in. De zoveelste.

Ze hijgt: "Ook zonder gebouw kun je iedereen die wat wil doen koppelen aan mensen die hulp nodig hebben. We organiseren in het Wijkpaleis nu schuifmaaltijden. Je kunt eten komen halen, op goede afstand van elkaar. Als mensen dat niet kunnen of niet durven wordt het aan huis gebracht. We merken ook dat vooral de kinderen van Syrische gezinnen helemaal niet meer naar buiten komen. Er heerst in die gemeenschap een grote angst. We bekijken nu of we voor deze kinderen het grote schoolplein kunnen openstellen, zodat ze daar een middag kunnen spelen. Het is een veilige, afgesloten omgeving. En ja, voor de rest kun je de zaal van het Buurtpaleis zien als onze Judith er via Facebook haar livestream uitzendt."

En inderdaad, op Facebook start een livefilmpje op. Theatermaker Judith Bovenberg doet de 'stoelendans', met Cato, die haar dansjes spiegelt op een dikke twee, drie meter afstand. Het lijkt op bejaardengymnastiek maar is wat levendiger. Vrolijke muziek, van golden oldie 'I Can Help' van Billy Swan uit 1975. Symbolischer kan het haast niet.

*Don't forget me, baby, all you gotta do is call
You know how I feel about you, if I can do anything at all
Let me help, if your child needs a daddy, I can help
It would sure do me good to do you good, let me help.*

Facebookpagina
+ Het Wijkpaleis

Geen high-fives meer in het Wijkpaleis, maar stoelendans op afstand, live uitgezonden op Facebook.

➤ gevonden om aan materialen te komen. 3D Hubs wil tijdelijk materiaal printen dat ingezet kan worden in ziekenhuizen, zoals beschermbrillen. **Makers Unite** komt met een eigen mondkapjeslijn voor daklozen en verslaafden."

Het 'We doen het samen festival' kon door de coronacrisis niet doorgaan. Komt er wel een vervolg? "We hebben het festival uitgesteld naar september. Ons team is nu alweer druk bezig alles in te plannen en te organiseren. Maar ik denk dat het heel ander festival gaat worden. Een heel belangrijke gebeurtenis zelfs. Juist nu moeten we met elkaar de burgerschapsinitiatieven gaan vieren, nu zoveel mensen actief zijn geworden. Vieren dat we de crisis overleefd hebben en dat er ook heel veel mooie dingen zijn gebeurd, van waaruit we verder kunnen bouwen. We hebben in tijden van corona laten zien dat we elkaar hebben gevonden, dus laten we dit najaar nog sterker onze beweging manifesteren."

Maar voor het najaar worden al wel belangrijke financiële keuzes gemaakt door de regering. Wie krijgt veel steun,

wie wat minder? Wordt oude industrie uit het verleden overeind gehouden, of jonge duurzame bedrijven die de toekomst bepalen?

"We zijn verblijd door minister Van Engelshoven met het nieuws dat er 300 miljoen euro vrij is gemaakt voor de kunst- en cultuursector. Dit zal de eerste nood kunnen lenigen. Maar het is nog steeds de vraag wat het betekent voor de vele zelfstandigen in de sector. Ik vraag me daarom af hoe keuzes als deze door het kabinet worden gemaakt. 300 miljoen voor kunst en cultuur en mogelijk twee miljard staatssteun voor de KLM?"

De huidige coronacrisis laat zien dat mensen steun putten uit de saamhorigheid. Niemand wil in een land leven waar wél alles gedaan wordt om het bedrijfsleven de vrije hand te geven, maar waar geen goede gezondheidszorg en geen goed onderwijs is, waar het onveilig is, waar geen aandacht is voor duurzaamheid, waar de openbare ruimte door de markt wordt geregeerd. Mensen willen met elkaar een betere wereld maken, er voor elkaar kunnen zijn, elkaar kunnen helpen, samen de schouders eronder zetten, genieten van schone lucht en volop groen en van het mooiste wat de mens is

gegeven: het kunnen genieten van muziek, dans, toneel en zang. Ik vraag mij of het kabinet zich bij het bepalen van de hoogte van de financiële ondersteuning laat leiden door deze behoeften van de bevolking. Dat het bij het verdelen van steun dus niet alleen gaat om de economische waarde. Dat het nu juist een moment is om de duurzame en sociale keuzes te maken door nadrukkelijk de maatschappelijke waarde van de verschillende sectoren mee te nemen. En ons, de kiezers, de bevolking, daarin mee te nemen. En dat ook in de persconferenties van de premier aan bod te laten komen. Ik vind ook: als de KLM staatssteun zou moeten krijgen, geef het bedrijf dan meteen een pakket van duurzaamheidseisen mee, zoals het vliegen op schone brandstof. En laat een deel van de beoogde staatsteun aan KLM ten goede komen aan het bouwen van supersnelle duurzame treinverbindingen tussen de belangrijke Europese steden. Is het een raar idee als ik al een KLM-trein zie rijden?"

Website
+ Stichting DOEN

Allesdoener Ifor Schrauwen van het wijkcentrum Vogelplein: “Een eigen privé-blok, om veilig met iemand anders te kunnen praten.”

Buurtcentrum Het Vogelnest Een ander soort contact

Ifor Schrauwen (1983) moest precies het tegenovergestelde doen van wat hij normaal doet; bewoners van de Vogelbuurt in Dordrecht in huis proberen te houden. Nog voordat de horeca dicht moest, sloot hij al de tot koffiehuis omgebouwde container.

“**D**aar was iedereen heel boos over. De kroegen waren toen nog wel open. De buurt vond dat het onzin was. Ze hadden nog gewoon feestjes. Maar een paar dagen ging ook de horeca dicht en toen konden we aan een ander soort contact met de wijk gaan oopbouwen.”

Nee, de Vogelbuurt is nooit een Vogelaarwijk geweest, maar het had niet veel gescheeld. Schrauwen mag het zeggen, hij is hier geboren en getogen. Ging er ook nooit weg, ook al ging hij in Rotterdam aan de Erasmus Universiteit studeren. Cultuurwetenschappen. Het komt hem als duizendpoot goed van pas, want een echte functieomschrijving is voor hem niet: “Ik ben initiator, administrateur, arbo-deskundige, barman en nu ook postbesteller. We hebben net een krantje gedrukt met nieuws uit de wijk van de wijkbewoners zelf. Wat kun je doen wanneer je binnen moet blijven? In een oplage van vijfhonderd exemplaren vertelt iemand ook over de aanleg van de eigen moestuin en het verzorgen van kippen. Daar hebben we een filmpje van gemaakt, dat ook weer op onze Facebook-pagina staat.” Onder aanvoering van Schrauwen vernieuwt de wijk. Hij begeleidde de woningbouwvereniging die oude woningen renoveerde. Kreeg van de gemeente de ruimte om meer groen in de wijk te brengen. “Dat begon met de bomenspiegels op het Vogelplein zelf, waar ons wijkcentrum staat. Er liggen plannen om hele stroken langs de weg te gaan beplanten, ook met groenten. Dat idee krijgt nu door de coronacrisis een andere vorm. Die perken rondom de bomen moeten nu ingezaaid worden met paprika’s, pompoenen, courgettes, maar ja, dat kun je niet met zijn allen tegelijk meer doen, in deze anderhalve metereconomie. Daarom gaan we teams van twee mensen vormen. Onze eigen stadsboer en een bewoner tegelijk, dan kun je tijdens het werken voldoende afstand houden. We zoeken de

randen op, maar doen toch wat we moeten doen.”

Valt het verlies van inkomsten hem niet tegen, nu het onmogelijk is om in het krappe wijkcentrum mensen te ontvangen? Schrauwen laat zich niet uit het veld slaan: “We hebben nu geen stroomkosten en we hoeven ook de koffiemachine niet schoon te maken. We overwegen wel een coffee-to-go te gaan organiseren, waarin mensen op anderhalve meter afstand van elkaar in de rij staan. Ik hoop dat iedereen zich daaraan houdt. Ik heb geen zin om politieagentje te gaan spelen, maar wij willen wel heel strak zijn. Dat komt ook door mijn moeder, die in het ziekenhuis werkte. Ik heb daardoor als kind een bijna religieus besef van gezondheidszorg meegekregen. Gezondheid staat boven alles.”

Schrauwen bereidt zich voor op verruiming van de lockdown. Hoe hij dit regelt met de wijkbewoners? “We hebben een digitaal adressenbestand verzameld van 120 wijkbewoners. Die appen we een keer per week. Hoe gaat het met jou? Hoe gaat het met je burens? Iedereen krijgt de uitnodiging om een half uur in onze koffiebar te reserveren. Bellen kan ook. Tussen 11.00 en 15.00 zitten we klaar. Met kalkstrepen op de vloer maken we dat je een eigen privé-blok hebt met een ander iemand. Die plek moet je dan wel reserveren, van 10 tot half 11 bijvoorbeeld. Niet meer dan een half uur.” ■

Website

+ [Buurtproject Het Vogelnest](#)

.....
+ TEKST JAN BOM + FOTOGRAFIE P+, DEBORAH ROFFEL, RAMON PHILIPPO + ART DIRECTION
BUREAU BOUDEWIJN BOER EN STUDIO 10 + UITGEVERIJ ATTICUS BV + WWW.P-PLUS.NL